

Nr 75

Av herrar **Johansson** i Stockholm och **Nilsson** i Gävle, i anledning av *Kungl. Maj:ts framställning om anslag till Avsättning till fonden för idrottens främjande.*

Att idrotten måste betraktas som en positiv samhällsfaktor av mycket stor betydelse är man numera allmänt ense om. Denna enighet har dock icke medfört stödåtgärder åt idrottsorganisationerna i den utsträckning som är motiverat. Sålunda har i år landets största riksorganisationer för idrotts- och friluftsliv (jämte skolöverstyrelsen) äskat anslag på sammanlagt 17 563 150 kronor, men chefen för handelsdepartementet hemställer att idrottsanslaget begränsas till 11 000 000 kronor. En nedprutning som vi icke anser vara skälig.

Undertecknade vill åter bringa i erinran 1939 års riksdagsbeslut att 50 procent av tipsinkomsterna skulle anslås till idrottsändamål och 20 procent till främjande av friluftslivet. Detta besluts motivering måste alltså betraktas som bärande, men under den tid som förflutit efter beslutets fattande har i stället idrottsorganisationernas relativa andel av tipsmedlen blivit allt mindre.

Som ett belysande exempel kan vi nämna att AB Tipstjänst under verksamhetsåret 1947/1948 till statsverket inlevererade ett belopp på 35,2 miljoner kronor, medan motsvarande summa 10 år senare (1957/1958) sprungit upp till hela 114,94 miljoner kronor. Under samma tid har emellertid idrottsanslaget endast ökat från 4 miljoner kronor till nu föreslagna 11 miljoner.

Man får här ta i betraktande att Sveriges riksidrottsförbund under samma tidsperiod visar en medlemstillväxt på drygt 300 000 till över 1 miljon och att dessutom bland annat korporationsidrottens organisationer starkt expanderat. Samtidigt har penningvärdet sedan 1949 minskat med cirka en tredjedel.

För kommande budgetår har visserligen handelsministern föreslagit en ökning med 700 000 kronor jämfört med föregående år, men detta måste betecknas som högst otillräckligt. Större tillmötesgående mot idrottsorganisationernas äskanden hade också varit väl motiverat med tanke på att statsrådet samtidigt föreslår en ny höjning av radpriset på tipskupongerna. En höjning som med oförändrat radantal beräknas ge staten en merinkomst på 12 miljoner kronor — alltså mera än hela den summa som avses

gå till idrottsändamål. Med andra ord skulle idrottsorganisationerna få endast en sjuttondel av den beräknade ökningen av tipsinkomsterna.

Med tanke på dessa förhållanden och med kännedom om det svåra läge vari det stora flertalet idrottsorganisationer fortfarande befinner sig anser vi det nödvändigt med en kraftig höjning av avsättningen till fonden för idrottens främjande. Idrottsrörelsen har alltjämt de största och bästa möjligheterna till kontakt med ungdomens massor och att motverka bland annat superiet och olika former av kriminalitet. Men idrottsföreningarna lider brist på ledare, pengar, materiel, lokaler, instruktörer o. s. v. Förberedelserna för ett svenskt deltagande i nästa års olympiska spel motiverar ytterligare kraftiga stödåtgärder från statens sida.

En effektiv samhällelig insats för att avhjälpa idrottsrörelsens här antydda svårigheter kan och bör också ske genom direkta anslag till de lokala organisationerna utöver det belopp som utgår via de centrala idrottsinstanserna.

Med hänvisning till ovanstående hemställer undertecknade,

att riksdagen måtte besluta att till Avsättning till fonden för idrottens främjande — enligt de framförda äskandena — för budgetåret 1959/60 anvisa ett belopp av 17 563 150 kronor samt att därutöver ett belopp som motsvarar ett anslag av 10 kronor per år och aktiv medlem ställes till de lokala idrottsorganisationernas förfogande.

Stockholm i januari 1959

Gustav Johansson

Henning Nilsson
